

дисциплінованими виконавцями вказівок німецьких зверхників (будь-які порушення мали наслідком жорстокі репресії).

Оплата праці зайнятих на державній службі в дистрикті «Галичина» здійснювалась відповідно до порядку, встановленому на території всього Генерального губернаторства. Грошові виплати незрідка доповнювалися картками на отримання дефіцитних продовольчих і промислових товарів, а також деякими соціальними гарантіями.

У промові з приводу 3-ї річниці заснування (жовтень 1942 р.) очільник цього територіально-адміністративного утворення проголошував: «Генеральне губернаторство – це своєрідна нова форма побічної країни. Це не власне держава, не колонія, ані домініон, ані протекторат. Генеральне губернаторство всіма своїми силами служить німецькій державі. Губернаторство є перший, розбудований рівно державі, організаційний інструмент для здійснення “Доби Сходу” на просторі Німеччини. Німецький елемент уже тепер відіграє провідну роль у Генеральному губернаторстві. В майбутньому ця роль дедалі зростатиме. Це не значить, що німці хочуть винищити, або германізувати чужонаціональний елемент. Хто лояльно підпорядковується потребам німецького ладу, до того також лояльно будуть ставитись представники німецької влади. ... Я бажаю спокою і ясності на цьому просторі також у ставленні до чужонаціональних мешканців та особисто зроблю все, щоб цю основну лінію моєї дотеперішньої політичної діяльності на цьому просторі зберегти надалі. Німецький народ не хоче силувати, він хоче тільки встановити на майбутнє новий життєвий лад для всіх європейських народів. ...Генеральне губернаторство править тепер за міст поміж корінним німецьким краєм і новими величезними територіями на Сході»¹⁶.

3. Рейхскомісаріат «Україна»

17 липня 1941 р. А.Гітлер, начальник штабу Верховного головнокомандування Кейтель, рейхсміністр і начальник рейхсканцелярії д-р Ламмерс підписали наказ про запровадження цивільного управління на окупованих східних територіях. У ньому, зокрема, наголошувалося: «Після закінчення бойових дій в окупованих східних областях управління цими областями переходить від військових інстанцій до органів цивільної влади. Області, на які поширюється це положення, і час передачі управління областю цивільним органам визначаються в кожному окремому випадку моїм особливим наказом». Усі області, що не входили до компетенції адміністрації Генерального губернаторства чи адміністрації прикордонних з Німеччиною областей, підлягали рейхсміністру в справах окупованих східних областей.

Територія, що перебувала у віданні міністра у справах окупованих східних областей, поділялася на рейхскомісаріати, ті, у свою чергу, – на генеральні округи, що складалися з округ (областей)*. Очолювалися ці адміністративні одиниці відповідно рейхскомісарами, генерал-комісарами та гебітскомісарами, причому на перші дві посади призначав особисто фюрер, а керівників головних управлінь рейхскомісаріату, а також гебітскомісарів – рейхсміністр у справах окупованих східних областей.

* Точного відповідника німецького терміна «Gebiet», «Gebietskommissariat» в українській мові немає.

Рейхсміністр одержував право видавати закони для зайнятих територій, а також делегувати ці повноваження рейхскомісарам, які йому підпорядковувалися. Всі органи цивільного управління перебували у віданні рейхскомісарів. Забезпечення роботи підприємств, транспорту і пошти в період воєнних дій покладалося на відповідні державні органи, що отримували вказівки від начальника штабу Верховного головнокомандування збройних сил. Після завершення бойових дій передбачалося встановити інші положення.

У передостанньому параграфі зазначалося: «Для погодження заходів, що їх проводить рейхсміністр східних областей або рейхскомісари в своїх областях, з державною політикою рейхсміністр у справах окупованих східних областей повинен підтримувати тісний контакт з верховними органами держави. У разі розходження думок, яке не вдалося усунути при безпосередніх переговорах, треба запитати через рейхсміністра і начальника рейхсканцелярії про мою (фюрера. – Авт.) думку»¹⁷.

Апарат міністерства в справах окупованих східних областей адаптувався до виконання визначених нацистською верхівкою Німеччини завдань. У його структурі перебував департамент у справах України і Прибалтики, що складався з головних відділів (управлінь). Політичне управління на чолі з Г.Лейббрандтом відповідало за вироблення й формулювання політичних директив, орієнтованих на оптимізацію управління зайнятими землями. У березні 1944 р. його реорганізували у Головний політичний штаб. На адміністративне управління (керівник – Л.Рунге) покладалась відповідальність за організацію управління всіма сферами життя. Економічне управління (очільник – Г.Шлоттерер) займалося організацією виробництва, підприємництва, торгівлі, а також використання промислової та сільськогосподарської продукції в окупованих теренах. До компетенції технічного управління, яке очолював Ф.Шютце, входили налагодження будівельних і ремонтних робіт, водного господарства, комунікацій тощо. З огляду на складність забезпечення кваліфікованими управлінцями державних служб на окупованих землях особливого значення набувала діяльність управління кадрів. Важливі функції покладалися на управління преси та пропаганди¹⁸.

Карально-репресивний характер окупаційного режиму та силові методи, що обиралися для розв'язання практично всього спектра питань, вимагали наявності розгалуженого апарату примусу. Поліція рейхскомісаріату, польова жандармерія, гестапо були зобов'язані гарантувати не лише упокорення краю, а й своєчасне виконання вказівок Берліна. Цю ділянку роботи контролював рейхсфюрер СС і начальник поліції Німеччини Г.Гімлер. Його повноваження визначалися наказом фюрера «Про введення поліцейного режиму в окупованих областях СРСР» від 17 липня 1941 р.

Наказ Гітлера про створення рейхскомісаріату «Україна» з'явився 20 серпня 1941 р. Спочатку територія РКУ, передана цивільній німецькій адміністрації 28-29 серпня, була незначною. Надалі, з окупацією всієї України, його межі розширилися. Якщо у серпні 1941 р. РКУ охоплював 71 тис. кв. км, то у жовтні – 176 тис. кв. км, а 16 листопада – 235 тис. кв. км. На початок 1943 р. його площа становила 339 тис. кв. км¹⁹. Тут мешкало 16,9 млн осіб.

1. Генеральна округа «Волинь» охоплювала територію Ровенської, Луцької і Кам'янець-Подільської областей, потім – південну частину Брестської та Пінської областей колишньої БРСР. Місто Ровно стало місцем осідку генерал-комісара і рейхско-

місара Е.Коха (тимчасово, до особливого розпорядження фюрера). Площа генеральної округи «Волинь», що складалася з 24 округ, становила 80 508 кв. км, кількість мешканців – 4212 тис. осіб. Очолив генеральну округу обергрупенфюрер СА Шене.

2. Генеральною округою «Житомир» керував урядовий президент Клемм. Вона складалася з 29 округ (територія Вінницької та Житомирської областей, потім – південна частина Поліської області БРСР. Площа – 64 800 кв. км, населення – 2917 тис. осіб. Адміністративний центр – Житомир).

3. Генеральна округа «Київ» (26 округ на території Київської та Полтавської областей) на чолі з урядовим президентом Шуленбергом мала найбільшу площу – 71 790 кв. км і кількість населення – 4456 тис. осіб. Місце перебування генерал-комісара – Київ.

4. Генеральна округа «Миколаїв» (обергрупенфюрер СС і СА Опперман) складалася з 14 округ на території колишніх Миколаївської та Кіровоградської областей. Адміністративним центром визначено Миколаїв. Площа – 46 880 кв. км, населення – 1920 тис. осіб.

5. Генеральна округа «Таврія», очолювана гауляйтером, генеральним консулом Фраценфельдом, розташовувалась на території колишньої Кримської АРСР і південної частини Миколаївської і Запорізької областей і складалася з 14 округ. Офіс генерал-комісара міг бути розташований у Сімферополі або Севастополі. Насправді розміри цієї генеральної округи обмежувалися тільки районами двох згаданих областей і вона дістала назву «Teilbezirk Tawrien» (частина області «Таврія»). Її центром став Мелітополь. Площа – 22 900 кв. км, 662 тис. мешканців.

6. Генеральна округа «Чернігів» мала об'єднати територію Чернігівської та Сумської областей, південну частину Гомельської області (БРСР) і південну частину Орловської області (РРФСР) і складатися з 18 округ з центром у Чернігові. Однак Чернігівська генеральна округа так і не була створена й протягом усієї окупації залишалась у підпорядкуванні військового командування²⁰.

Генеральні округи («Generalbezirk») поділялися на 114 округ («Kreisgebiet», «Gebitskomissariat», що, у свою чергу, склалися з 434 районів за довоєнним радянським територіально-адміністративним поділом. Крім того, виокремлювалися 5 округ («крайзгебіт») міського типу, якими управляли штадткомісаріати на чолі з генерал-комісарами, – Київ, Дніпропетровськ, Запоріжжя, Кривий Ріг, Кам'янське. Меншими містами керували штадткомісари, а невеликими (всього їх налічувалося 25) – орткомісари, які очолювали відповідні комісаріати²¹. Як правило, «генералбецирки» охоплювали кілька областей, «крайзгебіти» – кілька районів.

Рейхскомісар і генерал-комісари призначалися особисто фюрером, гебітскомісари, штадткомісари й орткомісари – Розенбергом.

Рейхскомісару безпосередньо підлягали його заступник, референт, ад'ютант, начальник інформаційної служби, приват-канцелярія. При апараті були постійно відряджені вищий начальник СС і поліції, зв'язковий офіцер військового командування, уповноважені з закордонних справ, пошти та залізниць, моторизована рота. Уконституювання адміністративного апарату РКУ віддзеркалювало структуру міністерства окупованих східних областей і базувалося на 4 головних управліннях – центральному, політичному, господарському й технічному. До центрального управління входило 9

відділів: особового складу, економічного, фінансів, заготівель і постачання, архівного, житлового, харчування, обліку, головного бюро. Політичне управління мало 14 відділів: загальний, поселенської, культурної політики, економічної, трудової та соціальної політики, жіночий, юнацтва, праці, загальної пропаганди, науки та мистецтва, медичний, ветеринарний, фінансовий, юридичний, загального керівництва. На політуправління покладалася реалізація нацистських ідейно-політичних засад і директив з управління захопленими територіями.

Господарське й технічне управління були покликані забезпечити практичне розв'язання проблем, пов'язаних з матеріально-технічним та організаційним забезпеченням відбудовних і налагоджувальних робіт у виробничій сфері й використання промислової та сільськогосподарської продукції в РКУ.

Відділи головних управлінь склалися з великої кількості підвідділів. Так, у структурі відділу продовольства й сільського господарства функціонували підвідділи земельно-правової політики, державних помість, ринкових товариств, сільськогосподарських поселень; у відділі науки і мистецтва – підвідділи вищої школи, шкільний, книжковий, образотворчого мистецтва, сценічний; у відділі загальної пропаганди – підвідділи пропаганди, преси, радіо, кіно, закордонних зв'язків, виставочний (експозиційний), господарського вербування, обслуговування військ і т. ін.

Генеральні комісаріати й гебітскомісаріати мали аналогічну, хоча й дещо спрощену структуру.

Характеризуючи окупаційний механізм влади, П.Рекотов звертає увагу на те, що він позначений розгалуженістю, спрямованою на охоплення всіх ділянок функціонування державного організму. Однак це – лише один (хоча і суттєвий) вияв цього явища. Інший пов'язаний з примусово-каральним призначенням практично всіх структурних ланок апарату. Можна додати, що навіть ті з них, котрі, на перший погляд, виконували креативну роль, все ж несли принаймні регулятивне навантаження. Свідченням цього є наявність в апараті РКУ «єврейського» підвідділу, наявність підвідділів фольксдойче, німецького й ненімецького у відділах жіноцтва і юнацтва, а також підвідділів поселенської політики (фактично – колонізаційної), сільськогосподарський, поселень, монополій, господарського вербування, трудової повинності, примусової праці²².

Та визначальною родовою ознакою всіх елементів державного апарату, створеного гітлерівцями в РКУ, слід вважати його запрограмованість на досягнення економічного зиску, нещадної експлуатації трудових і природних ресурсів, тотальний контроль за настроями та поведінкою населення і жорстоке придушення будь-яких форм і виявів опозиційності і спротиву. У грудні 1942 р. рейхкомісар України Е.Кох, звертаючись до чиновників апарату РКУ, наголошував: «Запроваджена фюрером у цій країні цивільна влада має тільки одну велику мету... передати в розпорядження батьківщини додаткову кількість продовольчих продуктів, сировини і робочої сили»²³.

Обираючи модель територіально-адміністративного устрою та адміністративно-правової інституалізації зайнятих територій, Берлін керувався насамперед принципами доцільності, мінімізації витрат на зміни й максимальної відповідності новостворених структур завданням, що перед ними стояли. З огляду на це було вирішено зберегти межі колишніх районів та сільських громад. У рейхскомісаріаті «Україна»

колишні райони очолили начальники райуправ, сільські громади (сільради до окупації) – старости, міські управи – бургомістри. Керівники цих структур в РКУ призначалися гебітскомісарами чи начальниками місцевих комендатур. Цілком зрозуміло, що обійняти таку посаду могли тільки лояльні до «нового порядку» громадяни, які ще до війни продемонстрували свої антирадянські настрої або встигли «вислужитися» після приходу німців. Службовці середньої та нижчої ланки відбиралися з кола функціонерів та фахівців, які вже мали досвід роботи на певних керівних посадах.

У складі районних і міських управ, як правило, діяв стандартний набір відділів – загального управління, фінансовий, промисловий, постачання і забезпечення робочою силою, охорони здоров'я, ветеринарний, будівництва, освітніх і культурних установ, пропаганди, поліцейний. Начальників відділів призначав голова районної чи міської управи за погодженням з німецькими властями. Сільських старост також призначали бургомістри за згодою окупаційної адміністрації. Сільські управи мали забезпечити виконання різного роду повинностей і сільськогосподарських поставок, надходження робочої сили для рейху, облік населення, а також вирішення багатьох інших питань. Вони відповідали за вилучення в місцевих мешканців боєприпасів і зброї, радіоприймачів, організацію світломаскування, впорядкування вулиць і громадських місць, прибирання й поховання трупів, здійснення режимних і репресивних заходів, виявлення продовольчих складів антифашистського підпілля, залучення працездатного населення до сільськогосподарських, ремонтних, будівельних і шляхових робіт (інколи – на спорудження укріплень тощо). Керівники та співробітники районних, міських і сільських управ одержували грошову винагороду та харчові картки, що дало їм можливість утримувати свої родини.

Нацистська верхівка приділяла підвищену увагу економічним аспектам окупації. Пріоритетними напрямками використання зайнятих областей вважалися харчова і нафтова галузі, а також транспорт, що мав забезпечити функціонування виробничої інфраструктури й своєчасну доставку сировини та сільськогосподарської продукції. Розв'язання всіх пов'язаних з цим питань покладалося на військово-господарську адміністрацію на чолі з Г.Герінгом, який доручив займатися господарським керівництвом окупованими областями головному економічному штабу на чолі з М.Томасом. Саме цьому штабу, а також особливо рейхсмаршалу підпорядковувався господарський штаб особливого призначення «Ольденбург» під керівництвом генерала Шуберта. Згодом на базі штабу «Ольденбург» виник «Східний штаб економічного керівництва» (робоча назва – господарський штаб «Схід»), очолюваний представником рейхсмаршала статс-секретарем Кернером.

Після того як владні повноваження на захоплених українських землях від військового командування перебрала на себе цивільна адміністрація, до її компетенції перейшов й економічний блок. Однак військові інстанції продовжували контролювати заходи з вилучення з цих територій харчових продуктів і фуражу та їхнє надходження до діючої армії. Займалися цим інспекції при групі армій, яким перепідпорядковувалися господарські команди та їхні філії.

Політика Німеччини в окупованій Україні орієнтувалась на негайне і максимально можливе одержання сільськогосподарської сировини і продуктів харчування для рейху та армії. Утілювати лінію на тотальне вилучення харчових запасів було доручено

також державному секретареві імперського міністерства продовольства й сільського господарства та начальнику відділу продовольства й сільського господарства міністерства східних окупованих областей міністр-директору Г.Рікке. Було створено й відповідний механізм – «Централь – Ост» – Центральне торговельне товариство «Схід», що займалося заготівлею і збутом сільськогосподарської продукції. У липні 1941 р. за ініціативи Г.Герінга виникли імперське управління зерна, фуражу та іншої сільськогосподарської продукції, управління складів посівного зерна та імперська група торгівлі. Увесь цей велетенський апарат спрямовувався на «викачування» стратегічно важливої номенклатури товарів. Після того як було отримано кредит на суму 300 млн марок, в Україні з'явилося 11 паралельних «Централь – Ост» товариств зі 130 філіями²⁴.

Німецькі економічні органи швидко підпорядковували собі керівні позиції в аграрній галузі. Так, товариство з використання сільськогосподарських ресурсів контролювало в Україні 31 тис. колгоспів, 1875 радгоспів, 900 МТС, 72 станції рослинництва, 17 насінневих контор з 270 пунктами. Персонал цієї установи налічував 4,5 тис. співробітників – німців і голландців²⁵.

За повідомленням господарської інспекції «Південь», у середині квітня 1942 р. на території України діяло 7613 окружних і районних керівників земельних органів («ландвіртшафтюрерів»). «Ландвірти» займалися землевпорядкуванням та організацією сільськогосподарських робіт і стали важливою ланкою окупаційного економічного апарату.

Густа мережа окупаційних господарських органів, звичайно ж, займалася не тільки пограбуванням економічних і трудових ресурсів України. Німецьке керівництво намагалось налагодити сільськогосподарське і промислове виробництво. Вважаючи на час війни найпридатнішою формою організації виробництва сільськогосподарської продукції колективні господарства, німці лише перейменували колгоспи на «громадські», а радгоспи – на «державні» господарства. Колективна відповідальність селянської громади, запроваджена новими властями, якнайкраще відповідала їхнім планам. Попри відсутність належної кількості тягової сили, техніки, інвентарю, низьку продуктивність праці й рентабельність, німці за рахунок тотального контролю й виліску зуміли упродовж першого року війни забезпечити потреби населення рейху і вермахту хлібом – на 80%, м'ясопродуктами – на 83%, жирами – на 74%²⁶.

Набагато складніше виявилось налагодити роботу промислових підприємств. Евакуйовані або знищені радянськими органами технологічні лінії та обладнання, пошкоджені комунікації, електромережа, водо- і теплопостачання не дозволили окупантам відновити виробничий процес на тих об'єктах, що цікавили їх найбільше (у вугледобувній, металургійній, машинобудівній та інших галузях). На родовищах Прикарпаття німецьким фірмам вдалося видобути 600 тис. т нафти, в Донбасі та Придніпров'ї – 380 тис. т залізної руди, виплавити 1005 т чавуну і сталі. Незважаючи на всі зусилля, в Україні окупанти змогли лише налагодити роботу окремих цехів та дільниць на 250 підприємствах, у тому числі 85 металообробних, що становило 2,3% довоєнної кількості великих об'єктів індустрії республіки²⁷.

14 червня 1942 р. рейхсміністр окупованих східних територій А.Розенберг на прес-конференції заявив: «Немає нічого дивного в тому, що німецькі власті ухвалюють в Білорусії та в Україні інші рішення у питанні відновлення господарства, ніж ті

рішення, які ухвалені в Литві, Латвії та Естонії. Річ у тім, що в результаті 23-річного господарювання більшовики зруйнували в Білорусії та Україні всі основи цивілізації. Перед перспективою далекосяжних аграрних реформ радянської влади для німецьких властей не уявлялося можливим покінути зі спадщиною більшовизму одним розчерком пера. Що стосується Литви, Латвії та Естонії, то в цих країнах життя будується на основі самоуправління. Що правильно для одних, те може виявитися засадничо помилковим для інших»²⁸.

4. Зона військової адміністрації

Ще на стадії планування війни проти Радянського Союзу військове командування тісно співпрацювало з відомством А.Розенберга. Він часто зустрічався з Йодлем, Верлімонтом, Канарісом, Браухічем, Редером і відрядив своїх співробітників до штабів трьох груп армій, що готувалися до вторгнення. Після початку бойових дій у тилових районах діючої армії створюється мережа військово-адміністративних органів, які перебирали на себе всю повноту влади. Так з'явилося поняття «військова зона», під яким слід розуміти, по-перше, оперативний тил вермахту, глибина якого постійно обмежувалася мірою просування вглиб СРСР шляхом передачі зайнятих теренів до компетенції цивільної адміністрації; по-друге – територію 5 областей – Чернігівської, Сумської, Харківської, Сталінської та Ворошиловградської, що протягом усієї окупації перебували під управлінням військового командування.

Складання військової зони охоплювало кілька етапів: а) від 22 червня до 20 серпня 1941 р., до створення рейхскомісаріату «Україна»; б) від 20 серпня 1941 р. до 1 вересня 1942 р. (коли Дніпропетровська, Запорізька, Полтавська, Херсонська й лівобережна частина Київської області відійшли в підпорядкування РКУ); в) від 1 вересня 1943 р. до завершення окупації.

Особливістю військового управління вважається те, що вермахт став «вищим територіальним органом влади». При цьому в зоні його компетенції перебували й деякі цивільні органи й установи. Військові адміністративні структури діяли як самостійні відділи, або як групи управління при оберквартирмайстері армій (VII адмінвідділ). Спочатку вищим органом військової адміністрації був VII відділ при штабі командувача військ тилового району, а з кінця 1942 р. – адміністративні відділи при штабах груп армій. Виконання цих функцій вимагало певних навичок, тому вказані органи забезпечувалися кваліфікованими державними службовцями, які прибували з Німеччини.

Територіальними органами військового управління стали комендатури кількох типів. У зоні оперативного тилового району групи армій «Б» у вересні 1942 р. його командуванню підпорядковувалися польові комендатури № 399 у Конотопі та № 397 («Донець») у Юзівці (Сталіно). Першій підлягали польові комендатури № 194 у Рильську, № 197 у Ніжині, № 503 в Чугуєво, № 754 в Обояні, 21 гарнізонна (I) та 2 гарнізонні комендатури (II); другій – польові комендатури № 234 в Луганську, № 245 у Новочеркаську, гарнізонна комендатура Юзівки та 16 гарнізонних комендатур (I). У підпорядкуванні командування військ оперативного тилового району групи армій